

Untold (poezie de Antonia Zavalic)

Scris de Antonia Zavalic

Duminică, 02 August 2015 05:31 -

Câteodată visez acele locuri albe, rămășițele spitalelor în care veneam să privesc
cum viețile sunt salvate și ulterior părăsite

vedeam oameni triști, tăcuți

în gândurile lor și parcă toată lumea se termina fix în acea zi, nu mai era timp de rămas bun
sau de dragoste

poemele erau pictate cu sânge și se pierdeau

în patul uitării

răsfoiai fotografii și în fiecare duminică te duceai să aprinzi o lumânare pentru cei dragi

nimeni nu se poate sătura la infinit numai din bunătate

uneori ajungi să-ți pui mâinile în cap și să te mulțumești că muzica nu te-a ocolit

nici măcar cuvintele

sau greutățile vieții

totul este o epuizare de primă clasă

iar tu ești amorsat cu

îndurări și curaj să-ți tolerezi sufletul

înainte să închizi ochii

ceea ce am adunat e vânt ce trece prin tot omul și nimeni nu va ști

câte stele ni se plimbă sub haine când trupurile noastre ne strivesc

ca două rubine în delir

așa cum

Untold (poezie de Antonia Zavalic)

Scris de Antonia Zavalic

Duminică, 02 August 2015 05:31 -

fierul se topește în rugină

adulmecând regrete și întuneric

așa cum orice urlat se strânge departe într-o galaxie a ploilor de vară infinite

și presimt că în curând nu o să putem trasa granițe între tandrețe

și înfiorare

ca orice făptură supusă morții

frumusețea

are un loc tainic de stingere.

Poezie de Antonia Zavalic

2 august 2015